

[Gert Petersen]

har kigget efter – er såmænd ikke, at SF ikke er realistisk nok. Han kritiserede snarere SF for, at der er for meget surt i vores politik – det her med det sure og det søde. Hr. Svend Auken kritiserede os for, at når vi lægger det søde frem, følger der for meget surt med, at vi er derhenne, hvor man kan sige, at vi næsten er overrealistiske, og vi anviser dækning for udgifterne, som vi foreslår, og denne dækning er Socialdemokratiet så ikke enig med os i. De mener, det vil gå for meget ud over mellemkomstgrupperne. Det er vi ikke enige med Socialdemokratiet i. Det er vores diskussion med dem, men det er klart, at den dækning, vi anviser, vil komme til at gå ud over nogle velhavende grupper – det nægter vi overhovedet ikke.

Med hensyn til kommuner og amter skal jeg oplyse, at der er 46 kommuner, hvor der er et flertal af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti. I 23 af disse kommuner, dvs. nøjagtig halvdelen, er der indgået budgetforlig mellem S og SF. Der er kommunens økonomi baseret på et forlig mellem S og SF. Før sidste kommunevalg var det langt, langt færre. Da var det 3, 4 eller 5 kommuner i alt, hvor der blev indgået forlig mellem S og SF.

Så er der ud over disse 23 kommuner en række andre kommuner, hvor der ikke er et sådant flertal, men hvor SF også er med i forlig sammen med Socialdemokratiet; det drejer sig om en 10–15 kommuner, kan jeg se på en opstilling, jeg har her.

Det er altså en myte, som hermed være dementeret, at Socialdemokratiet og SF absolut kommer i totterne på hinanden, når de skal arbejde sammen om kommunens budget. I nogle tilfælde er det sket, og det beklager jeg. Jeg skal ikke her gå ind i en nærmere diskussion om det, den vil jeg føre med Socialdemokratiet. Men jeg skal altså have aflivet myten om, at det er givet, vi kommer i totterne på hinanden; tværtimod, i halvdelen af de kommuner, hvor der er arbejderflertal, er der et budgetforlig.

Hvad amterne angår, er der budgetforlig mellem S og SF, hvor vi har flertal sammen, på Fyn og i Nordjylland, og hvor vi ikke har flertal sammen, men hvor Socialdemokratiet har borgmesterposten, i Roskilde Amtskommune. Men jeg vil godt tilføje, at jeg takker himlens magter for, at SF ikke er med i et budgetforlig i Københavns Amt og i Århus Amt, for det er skandaløse budgetforlig.

Så skal jeg til sidst sige om den foreslåede dagsorden, at der jo ikke er meget nyt i, at der er partier, der har ytret sig for en ny regering. Det ved vi godt. Disse partier udgør desværre et mindretal. Det var Socialdemokratiet og SF, som begge pegede på hr. Anker Jørgensen, og så var der Fælles Kurs, som pegede på hr. Gert Petersen. Men disse partier udgør ikke et flertal, så derfor ved jeg ikke rigtig, hvad vi skal med en dagsorden, om hvilken vi med sikkerhed ved, at den bliver stemt ned. Hr. Preben Møller Hansen sagde selv, at det var noget skæg – det var det ord, der faldt – lige da dagsordenen blev foreslået. Det forekommer også mig at være en skæg dagsorden, for det er ikke et flertal i dette Ting, som har ytret ønske om en ny regering. De Radikale har ikke gjort det, Fremskridtspartiet har ikke gjort det, de fire regeringspartier har ikke gjort det.

Så det, man opnår med den dagsorden, er faktisk det, som regeringen hele tiden har kunnet ønske sig, nemlig at den får fastslået, at den har en parlamentarisk basis, at den har et flertal bag sig. Det er det, hr. sømanden . . . hr. Preben Møller Hansen opnår med at foreslå en sådan dagsorden. Det spil vil vi ikke deltage i. Vi agter derfor at undlade at stemme til den dagsorden. Vi må så tage til efterretning, at det nu bliver fastslået, at regeringen har et flertal bag sig. Det burde det ikke være blevet, men det bliver altså fastslået.

Ivar Hansen (V):

Det, hr. Gert Petersen sagde om den foreslåede dagsorden, var jo så sandt, som det kunne være, så det skal jeg ikke blande mig mere i.

Jeg synes i øvrigt, at debatten i dag har været meget anderledes, end vi ofte har oplevet, når der har været åbningsdebat eller storpolitisk debat i Folketinget. Jeg mindes mange af den slags debatter fra de senere år, som en stor del af tiden har været præget af så mange korte bemærkninger, at man efterhånden kunne stille sig selv det spørgsmål, hvorfor det høje Folketing overhovedet var kommet sammen til en debat af den art.

I dag har det været anderledes. Det har måske ikke været så livligt, men vi har været vidne til en debat, hvor de politiske partier i Folketinget har fremlagt deres synspunkter, og dermed har man haft mulighed for at skaffe sig et mere